

Bilag 4.

SAGFØRERRÅDET

København, den 20. november 1957.

Til det af folketinget nedsatte udvalg vedrørende forslag til lov om rettens pleje (sagføreres møderet m. v.).

Efter at der i 1957 er foretaget nyvalg til Sagførerrådet, har spørgsmålet om højesteretssagførerprøven på ny været drøftet i rådets møde den 8. ds., hvor et flertal på 11 af rådets 13 medlemmer er enig om at støtte det fremsatte lovforslag.

Alle medlemmer af rådet er enige om, at retsplejemæssige hensyn i første række må være afgørende. Rådets flertal kan imidlertid ikke dele højesterets betænkeligheder, hvorefter prøven er nødvendig af retsplejemæssige hensyn. Retsplejeloven har forlængst anerkendt, at landsretssagførere har ret til at føre enhver sag for landsretten, uagtet procedure for landsretten på væsentlige punkter stiller større krav til sagførelsen end proceduren for højesteret, fordi processtoffet i landsretssager i meget vidt omfang først tilvejebringes under selve domsforhandlingen, der foregår umiddelbart på grundlag af de forklaringer, der af parter, vidner og skønsmand afgives i samme retsmøde.

I særlig grad henleder flertallet opmærksomheden på, at lovgivningen uden begrænsning har kunnet betro landsretssagførerne de sager, der i højeste grad berører den enkelte borgers velfærd, nemlig straffesager. Disse sager får som bekendt normalt deres endelige afgørelse ved landsretten.

I øvrigt skal flertallet fremhæve, at det har været og må være afgørende for lov-

givningen at sikre sagførernes uafhængighed, hvilket alene er begrundet i befolkningens tarv. At opretholde højesteretssagførerprøven vil være i strid med dette princip.

Gennem de næsten 40 år, hvori proceduren har været mundtlig ved alle retter, har sagførerne godtgjort, at de har magtet opgaven, således at der ikke længere er nogen grund til at opretholde den hidtil gældende overgangsordning. De vordende sagføreres uddannelse tilrettelægges i høj grad med det formål for øje at dygtiggøre dem i mundtlig procedure.

Endelig henviser man til de udtalelser, som Sagførerrådet tidligere har afgivet, og som alle er konkluderet i, at højesterets-sagførerprøven bør afskaffes.

Eet medlem ønskede af de af højesteretsdommer Victor Hansen og højesteretssagfører Stig Rode i betænkningen anførte grunde at bibeholde højesteretssagførerprøven med de af de pågældende udvalgsmedlemmer foreslåede ændringer.

Eet medlem ønskede at afgive følgende udtalelse:

En væsentlig motivering for ønsket om højesteretssagførerprøvens afskaffelse er — som det også fremgår af bemærkningerne til det foreliggende lovforslag —, at betegnelsen „højesteretssagfører“ formenes at give sine udøvere en erhvervsmæssig fordel, der rækker ud over det område, betegnelsen